

MISJONS-RØSTEN

Lesalg 15 øre

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 21.

1. novbr. 1942.

14. årgang.

Samarbeid mellom predikant og menighet.

Herrens vitner er mere enn andre avhengig av sympati og kjærlighet. Forståelse. Hvor mange nye vitner er ikke blitt frosset ihjel, åndelig talt. Planter som sto i blomst og som med litt vennlighet og solskinn kunne blitt til nytte for menigheten. De har møtt noen av disse åndelige isfjell og de drepte begeistring og nidkjærheten i de unges bryst. Hvor derimot litt forståelse varmer hjertet, hvor det er oppmuntrende når man kommer til et nytt sted å føle at en er velkommen, kjenne ånd forener seg med ånd. Et smil er ofte verd mere enn en tikrone, og et varmt håndtrykk mere enn en stor sum. Hils hverandre med et hellig kyss. Vask hverandres føtter — det kan praktiseres på mange måter. Gud være takk for de mange med de varme hjerter, det er som et beger kaldt vann for en mødig sjel.

Men noen steder er både hjerter og hus stengt. Enkelte steder er det rent ut sagt «husnød» for Guds vitner. Ja, er det ikke en skam? Man kan ikke ta imot et Herrens vitne et par dager grunnet mangel på husrom, skjønt man sitter med store «palasser» på fem, seks værelser og mere og har god råd til det. Av den grunn står saken mange steder helt i stampe. Men hvor det er hjerte-rom er det husrom, sier ordspråket.

Jeg tror at det å spare på Herrens tjenere, det er å spare på den gale enden, og slakte hønen som legger gullegg. Man har aldri tapt noe på det man gir til Guds sak, for Herren vil ikke være noens skyldner, men rikelig betale. Han vil velsigne det lille så det strekker til. Vi husker på beretningen om enken i Sarepta, hennes forråd av mel og olje minket slett ikke når hun fikk pro-

feten i kosten, tvert imot, så forøkes det etterhvert og melkaret ble ikke tomt og oljekruset fattes ikke olje. Forunderlig, er det ikke sant at det er Herrens velsignelse som gjør rik? «Der er den som strør ut og får ennå mere, og der er den som holder tilbake mere enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.» (Ordsp. 11.24).

Mange kan ikke ta imot Herrens vitner fordi de tror at de må gjøre noe ekstra krus for dem. Det er en stor misforståelse. Får de almindelig god, sunn mat så er de mere enn fornøyde. Og kan de ikke spise den så får de reise heim igjen. Elias var ikke for fin til å ta imot brød og kjøtt hver dag av de sorte ravne, og døperen Johannes var endog svært enkel i kosten. Heller ikke behøver Guds vitner slik mengde underholdning, de er tverimot svært fornøyde med å få være i ro med sin bibel. — Innrett derfor et profetrom i ditt hus. (Kong. 4.10).

Og jeg føler en særlig trang til å gi en blomst til dem som herberger pilegrime og som har det som en livsoppgave å huse Herrens vitner. Jesus selv sier om dem at den som tar imot en profet, fordi han er en profet, han skal få en profets lønn. (Mat. 10.41). Vi takker Gud for de mange herlige heim som står åpne for Herrens vitner. Heim som står åpne år etter år for Guds tjenere og hvor de gjør alt hva de kan for at de skal få det så godt og komfortabelt som mulig. Denslags heim er åndelige oaser for den omvankende pilegrim, det er heim hvor de gjør alt hva de kan for Herrens vitner og de behandles med aktelse, kjærlighet og sympati. Skulle ikke disse trofaste som ofrer seg for Guds små

ha en blomst, så vet ikke jeg. Guds ord sier: Glem ikke gjestfrihet, for ved den har noen, uten å vite det, hatt engler til gjester. (Hebr. 13,2). Så den får fint selskap som åpner sin heim for Guds øyestener. Les om Lydia og fangevokteren i Ap. 16. Aldri har noen tapt på at de ofret seg for Guds vitner, men Gud velsigner det de har så det strekker til og blir nok. Og hva skulle Herrens vitner gjort uten disse stillferdige, ydmyke og bramfrie sjeler? Er det ikke dem som gjør at de kan virke for Gud på stedene.

Og hvilken herlig lønn venter det ikke dem som stiller sine heim til disposisjon for vitnene. De skal få hundrefold igjen her og i evigheten stråle som stjernene evindeligg og alltid. De som er ved tøyet skal få sin del, likesåvis som de der er med i striden. Bli derfor ikke trette av å gjøre det gode, for vi skal høste i sin tid, såfremt vi ikke går trett.

Skulle ikke predikant og menighet kunne *arbeide sammen* i en god forståelse? Dra i åk sammen istedetfor å lesse alt sammen på predikanten eller også at predikanten stadig svinger tukstens svøpe over forsamlingen, for begge deler er galt. Forsamlingen skal gi predikanten en oppmuntring, men han skal også oppmuntre *menigheten*. For stadig pryl skal visst ikke framelske kjærlighetens skjønne blomster. Det gror ikke under et isdekke. Noen predikanter har for vane stadig å piske forsamlingen fordi den ikke gir nok, men det nytter ikke å *jule* kua for å få den til å melke bedre. Det var da meget bedre å forsøke å fore den litt mere enn før. Og sikkerlig virker den stadige pisking akkurat motsatt av hva som tilsiktes.

Var det ikke best om predikanten og forsamlingen arbeidet sammen i endrektighet som gangerne for Faraos vogner. (Høi. 1.9). Istedet for at predikanten dro hele lasset og de

Forts. side 98.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Vinterheftet

blir antagelig ferdig ca. 15. november. På grunn av sykdom og dødsfall i redaktørens familie er det blitt en del forsinket. Det blir på 12 sider i år og uten omslag, men trykt på godt papir. Prisen blir 50 øre.

Opplaget er meget lite, så de som vil hjelpe oss å selge må være snille å sende bestilling snarest.

Adressen er bare: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Misjonær- og predikantheim

«Pinsevennene» har kjøpt Brønnøen hovedgård i Asker til hvileheim for sine misjonærer og predikanter. Eiendommen har i de senere år vært brukt til sommerpensjonat og består av 3 bygninger med tilsammen 37 værelser. Med inventar og omkostning blir kjøpesummen ca. 100,000 kroner. De har et fond på 40,000 kroner og går igang med en landsinnsamling. Forstander Arne Frøys-hov er ansatt som bestyrer.

De frie venner i Norge.

1. hefte kan enda bestilles i «Misjons-Røsten»s eksp. 2. hefte kan også no bestilles. Det blir ferdig om ca. 14 dager. 2. hefte inneholder resten av Østfold fylke og fortsetter med Buskerud fylke. Drammen, Holmsbu, Sætre og flere steder kommer med der.

Bestill heftene straks. Det er noe som har interesse for alle frie venner og andre med for den saks skyld.

Prisen er kr. 1 pr. hefte + porto 14 øre. 2 hefter 20 øre i porto. I partier 20 prosent rabatt.

Bestilles i «Misjons-Røsten»s eksp. Sarpsborg.

Beksømsstøvler.

En misjonsvenn ber oss å nevne at en evangelist i Nord-Norge trenger et par gode støvler, helst beksømsstøvler nr. 43 eller 44.

Vi skal med glede ta imot dem og sende dem til vedkommende. Pris oppgis til «Misjons-Røsten, Sarpsborg».

Fra øvre Skiptvet.

Vi lever vel her oppe og har det bra. Vi hadde besøk av br. Thorstensen og Trøber og hadde et riktig vel-signet møte.

Lørdag og søndag (17. og 18. oktober) kommer Solberg. Det blir møte hos Johan Børud lørdag og fest med barnevelsignelse på Ladim søndag.

Ja, vi venter at bøneskålen skal tomme og sjele skal bli frelste og at vederkvegelsens tider fra Herrens åsyn må komme — en himmelvekkelse hvor Guds folk blir rensset og sjele fødes på ny, skrives det til oss.

Pa pilgrimsferden.

Lørdag 26. september var vi igjen ved Skjeberg stasjon og hadde møte på kommunelokalet. Denne gang var det bra med folk. Noen venner fra Ullerøy kom også. Enda det var regnvær og vind kom de sjøveien. Br. Thorstensen og undertegnede talte Guds ord og flere vitnet om Gud. Det merkes en god og dyp ånd i møtet og at Gud vil gjøre noe på dette sted er ganske sikkert.

Lørdag 3.—10. hadde vi menighetensmøte og br. Bustgård og noen venner fra Fredrikstad var da ved Skjeberg. Det var ganske bra med folk, også flere ufrelste var møtt fram. De fikk be til Gud med en sjel som ønsket å bli frelst. Flere troende søkte også forbønn.

Søndag 4.—10. deltok jeg i møte på «Logen», Moss. Det var åpent å vitne.

Mandag hadde vi predikantmøte hos forstander Nordsveen. Pastor Imrik som skulle vært innleder av

emnet: «Hvordan skal vi få stadig vekkelse» var forhindret fra å komme, men hadde sendt en fyldig og god innledning i emnet.

Lørdag 10.—10. var det begravelse etter vår kjære bror J. Pahle i Fredrikstad. Dessverre var det umulig for meg å komme dit. Det var stor deltakelse. Så er han hjemme. Hans liv var med Gud, og da var døden en vinning. Mange gode minner har jeg etter br. Pahle. — Om kvelden hadde vi møte i Skjeberg igjen. Godt besøk. Flere ufrelste. Åpent og godt møte. Det beste vi har hatt hittil. Neste møte blir hos Ole Borgli. Da kommer Bustgård og musikk fra «Salen» igjen.

Søndag 11.—10. deltok jeg på «Salen», Fredrikstad. Riktig godt besøk og fint møte. Mange av de unge vitnet og det var særlig godt.

I Misjonshuset hadde vi besøk av forstander A. Isaksen fra Halden. Det var gildt å høre ham. Et åpent og godt møte, fortalte vennene. Br. Thorstensen var på «Klippen» i Saltnes hvor det var fest. Der var også br. Ernst Falck med og deltok.

Ja, så er også denne sommer over og vi går vinteren i møte. En vanskelig vinter tegner det til å bli. — Denne uhyggelige krigen og vanskelighetene med å skaffe mat er noe som trykker de fleste av oss. Men vi er frimodige i Herren og løfter våre øyne til ham som troner i det høye. Gud er på tronen — og blir der. Hva som møter oss, så er han med. Gud velsigne det norske folk med en gjennomgripende vekkelse. Det er redningen for oss alle.

Onsdag 21. oktober fikk min kjære hustru heimlov. Hun har jo i mange år vært stiv av ledgikt, men ellers kjekk. Bare for et par dager siden var hun oppe og satt i stolen sin. Så ble hun syk, men ble ganske kjekk igjen. Doktoren var hos henne et par timer før hun døde og synes hun var ganske kjekk. Plutselig folte hun seg uvel, og om noen minutter var hun over. Det var hjertelammelse og gikk hurtig. Hun har vært en bedende sjel og hun bad for menigheten, venner, slekt og kjære. — Mange har i henne mistet en trofast bønnens stridsmann. No er hun heime og nyter seirens lønn. Hennes minne vil stå uslettelig i mitt og våre to gutters minne.

Et trykt sted.

«Jeg løfter mine øyne opp til bergene; hvorfra skal min hjelp komme? Min hjelp kommer fra Herren, Himmelske og jordens skaper».

Ja, om alle vilde løfte sine øyne opp til bergene og vente hjelp fra vår himmelske far, han som har skapt alt; både himmel og jord. Det er bedre enn å vente sin hjelp fra mennesker. Mennesker kan nok hjelpe for en tid, men de kan ikke hjelpe lengre enn til graven. Der opphører alle meneskelige hjelpekilder. Er det da ikke godt å ha en Gud som har makt til å hjelpe oss her i livet og siden over dødsfloden og like inn i det himmelske Jerusalem? Det er stedet Jesus har beredt for sine små. I dette vårt nye hjem er det ingen sorger og bekymringer, men bare fred og glede. Der skal vi ikke bekymre oss for noen ting. Der har vi alt som vi behøver og det beste av alt er at Jesus er der. Han som har løst oss fra dette jordlivet, som var så forgjengelig og satte oss i det himmelske med seg selv. Vi har fått arverett med ham, og hva mere behøver vi da? Lov og takk til Gud vår skaper som ikke lar vår fot vakle; for «han sover ikke og slumrer ikke Israels vokter. Herren er din vokter, Herren er din skygge ved din høyre hånd». Ja, vår Gud har gitt oss sin sønn som har løst oss fra lovens krav og tatt vår dom på seg. Han bar våre synder med seg på korset og naglet dem fast der. Alle våre misgjerninger og våre straffer ble lagt på ham, og derved har vi fått læke og helbredelse ved hans sår og vi er i dag virkelig frie mennesker som kan ånde fritt. «Herren skal bevare din sjel for alt vondt. Han skal bevare din inngang og utgang fra nå og til evig tid. Herlige løfter og forjettelser som han har gitt oss. Alt hva Herren lover oss, det holder. Han går aldri tilbake på det han har lovet, og bare vi vil ta imot det han lover oss gir han langt mere enn vi kan forstå å be om. Lovet være vår Herre og mester som vet å stille med enhver etter som vi er. En slik fører har vi som tror på den Herre Jesus. Hans navn er over alt navn. Det lønner seg å løfte sine øyne til bergene og vente sin hjelp fra himmelens og jordens skaper. Amen.

Fra en ringe bror i Herren.

J. Hagen,
Sarpsborg.

Hansine Iversen.

Ord til minne.

Fru Hansine Iversen, broder Gustav Iversens hustru, døde onsdag kveld 21. oktober i sin heim på Borgstad, 42 år gammel. Dermed er et prøvet, men samtidig velsignelsesrikt liv avsluttet.

Fru Iversen er født på Ryen i Tune 2. november 1900. Som ganske ung ble hun omvendt til Gud og senere døpt, og har siden regnet seg tilhørende «de frie venner» — ennskjønt hun var av dem som hadde hjerte for alt Guds folk.

For ca. 18 år siden ble hun gift med Gustav Iversen — men lite ante hun og hennes mann dengang at de i sitt ekteskap skulde bli så hårdt prøvet med sykdom. Ikke mange årene etter (for ca. 15 år siden) ble hun angrepen av giktfeber — en sykdom som etterhvert tiltok og tilslutt gjorde henne lam både i armer og ben. Hva hun har gjennomgått i alle disse år grunnet sin sykdom, lar seg nok ikke beskrive. Men hun bar sitt livs store prøvelse med en tålmodighet som hører til det sjeldne.

Fru Iversen besatt en fin natur, nobel og bramfri. Endog i sin egen heim var hun beskjeden og tilbakeholdende. Hun var ikke av dem som kretset om seg selv, ennskjønt prøvet som hun var. Det var det som gjorde henne «stor» og som gjorde at man gikk beriket bort fra hennes sykeleie. Sin styrke hadde hun uten tvil i sin tro på ham som er prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd.

No er hun borte fra legemet og heime hos Herren. Men når vårt liv er levet for Gud og i samfunn med Jesus, da er det ikke levet forgjeves, selv om det har vært bortgjemt og forbunnet med sykdom og smerte. Da taler man endog etter sin død.

Den rettferdiges ihukommelse er til velsignelse.

I sitt ekteskap hadde hun to barn, to sønner, Josef og Paul — henholdsvis 17 og 15 år gamle.

Må da trøstens Gud velsigne hennes kjære mann og barn. «Vi sørger ikke som de der ikke har håp», sier Paulus. Gjensynets herlige dag er sikkert ikke langt borte.

Fred med hennes velsignede minne.

Sarpsborg 22/10 1942.

Alf Thorstensen.

Husk at vi har ansvar.

«Bed derfor Høstens Herre at han driver arbeidere ut i sin høst». (Mat. 9,38).

Det er høstens Herre, han med det evige ansvaret som kaller, Hans store kjærlighet til menneskene. Han ga mennesket en udødelig sjel, derfor kan han umulig glemme det eller forkaste det. — «Glemmer vel en kvinne sitt diende barn at hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn, om enn de kunne glemme, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg.»

Vi kan følge kampen i Guds hjerte som går gjennom hele den gamle pakt. Israel syndet og er ulydig, de feilet og falt, Gud tukter dem og sier han vil ødelegge dette folk; men på nytt forbarmer han seg, og selv om Gud måtte sende sitt folk i fangenskap og landflyktighet, så kan han umulig svikte dem. Når fangenskapets tid er til ende, kommer han dem på nytt i hu. Det er kjærlighet, men også ansvar. Markene er hvite til høst.

Før Jesus fullbrakte verket på Golgata sa han til sine disiple: «Jeg går i forveien for eder til Galilea.» Og når han møtte dem der, så legger han ansvaret over på de 11. «Det var ganske almindelige mennesker Jesus legger ansvaret på. Han tok ut det som ingenting var, for at intet kjød skulle rose seg for Gud.

Guds dårskap er visere enn menneskenes, og Guds svakhet er sterkere enn menneskenes. Underbare visdom. Han som bærer ansvaret legger no endel av det over på de 11. «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet.» Han legger det atter på andre. Han tar ut en her og en der, slekt etter slekt. Høstens Herre kaller, han med det evige ansvaret.

Måtte Herren gi oss alle nåde til å bære dette ansvar. Da Jesus så folket ynkedes han inderlig over dem. De var som får uten hyrde.

Hjertelig hilsen til alle «Misjons-Røsten»s lesere.

Eders i Jesus, Alfhild Bjerva.

Søster Alfhild Bjerva reiser til Finmark sammen med søster Agnes Øverland fra Stavanger for å virke der en tid, etter som Herren leder. Husk henne i bønn og med midler. Midler til henne kan inntil videre sendes til Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Red.

Samarbeid mellom predikant og menighet.

Forts. fra 1. side.

andre sitter der sure, kritiske og med lukkede hjerter. Det er det samme hvor godt han preker, de får aldri noe, påstår de. Og en uåndelig forsamling kan nok tappe en predikant for åndskraft, ja fryse ham ihjel åndelig talt. Er forsamlingen åpen og mottagelig for budskapet, så blir i almindelighet også preken god. For det skal to ting til for å få en god preken, nemlig en god predikant og en god forsamling til å høre på ham. — Men hvem kan vel varme opp en isblokk eller putte noe i fulle sekker, eller preke for en tornebusk eller avle pærer på Nordpolen? Men det går godt når bare det er villige og åpne hjerter.

Det er ikke så vanskelig heller å være hyrde når man bare har får å passe på å røkte, men når det blir bukker som stanger hverandre og endog kanskje hyrden med, se da stiller jo saken seg ganske anderledes. Det er bra når bare lederen får styre forsamlingen, men når forsamlingen skal styre lederen, se da går det galt og skuta går snart på grunn. Ordet sier jo: «Lyd eders veiledere og rette dere etter dem!» Men tidens ånd er imidlertid slik at hvert får innbilder seg å være hyrde og mener seg vel kvalifisert til å inntar hyrdens plass. Disiplin vilde de lite og intet vite av, men de vil gjøre akkurat hva som er rett i deres egne øyne og styre rett fram etter nesene. Intet under at det går galt og at det blir endeløse kjevlerier om hvorledes det skal styres, ledes og greies opp i ditt og datt.

Forsamlingen skulle imidlertid holde alt slikt vekk fra sine enemarker og holde seg til det bibelske mønster og samles på Ordets grunn i fred og kjærlighet. Menigheten burde våke over at alt klikkvesen og småpartier ikke får gro opp og volde mén, og at Herrens vitner kan ferdes iblant dem uten frykt og beven. Jeg håper også at vi er på framskrittlinjen også på dette punktet og at Guds folk lærer å underordne seg og anerkjenne dem som Gud har utvalgt og dertil beskikket og satt inn i den åndelige tjenesten slik at det ikke blir klikkvesen og den gamle historie om at «jeg holder meg til Kefas, jeg til

Apoloss og jeg til Paulus», men at vi samler oss om og forstår rett å vurdere alle de vitner som Gud i sin nåde har gitt oss.

La meg tilslutt sitere hva Paulus så skjønt sier om denne sak: «Men jeg ber eder, brødre, at I skjønner på dem som arbeider iblant eder og er eders forstandere i Herren og påminner eder og at I holder dem overmåte høyt i kjærlighet for deres gjerningers skyld. Hold fred med hverandre». (1. Tes. 5. 12—13). Videre sier han: «De eldste som er gode forstandere, skal aktes dobbelt ære verd. Mest de som arbeider i tale og lære». (1. Tim. 5.17). Og han fortsetter: «Du skal ikke binde munnen på en okse som tresker. Og en arbeider er sin lønn verd». «Ta ikke imot klage mot en eldste uten etter to eller tre vitner». (V. 18—19).

Vi går no til Heb. 13.17 og leser der: «Lyd eders veiledere og rett eder etter dem! Ti de våker over eders sjeler som de der skal gjøre regnskap, så de kan gjøre det med glede og ikke sukkende, ti det er eder ikke til gagn».

Hvor trist er det ikke når menigheten sukker mot predikanten og predikanten mot menigheten, men hvor meget bedre er det ikke når de ikke sukker mot hverandre, men med hverandre og oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger.

Kun få har full klarhet over en predikants gjerning og ansvar. Noen mener riktignok at de har det og de mener at det å være predikant er da like så lett som fot i hose. Det å stå på en prekestol og holde en preken på en halv time eller tre kvarter, det er da ikke noe arbeid for en voksen sterk mann. Det skulde de selv gladelig gjøre hvis de bare slapp til. Slike som sier slikt, hadde visst godt av å prøve seg ute på feltet en måneds tid, kanskje de da kom litt visere heim igjen. Men forresten — var det bare det å stå på prekestolen, da var det enda ikke så vanskelig. Det er kanskje noe av det minste det, når alt kommer til alt, av en forstanders gjerning, men få kjenner til de kamper som predikanten kjemper ut i enrom, bakom kulissene. De sjelekamper og mangehånde bekymringer og de tårer som der flyter, ja, det er vel bare Gud som vet om det og ham som rettelig kan dømme derom. Det er kamp for å få budskap til folket, og det er ik-

ke alltid så greit, når det kjennes ut som om himmelen er av kobber, jorden av jern og hjertet av bly. Ja, da kan hende det røyner på. Men slike ting kjenner vel de andre så lite til. Så er det åndelige kamper for menigheten og de enkelte medlemmer, og så har jo også en predikant sine private omsorger og ting som kan trykke og trenge. Ja, når vi tar alt dette i betraktning, da trenger det visst ikke å legges byrder på, men Aron og Hursjeler som har evne og hjertelag til å løfte og bære dem inn for Gud i bønn og påkallelse. Det var vel bedre enn sur kritikk, bitre sinn, utidige krav, idelig gnål og simpel undergraving, at de bad Gud velsigne lederen sin og at han vil fylle ham med And og kraft fra det høye, det vilde de visst selv bli mest velsignet for.

Baruk.

Den trygge grunn.

Det rinner en strøm ifra Golgata høy,

en mektig og levende flod.

Den bringer meg styrke og lækedom

Ja, frelse i overflod.

Den bringer meg trost og salighet stor

ja, livshåp i hjertes grunn.

At himmelen er åpen og jeg får gå inn

og dens herlighet evig er min.

Om motganger mange meg moter på jord.

og lidelser, truende nød.

Jeg har dog i klippen, i fjelltindens ly

et fullkomment hvilested fått.

Der kaster jeg av meg sorger og nød

og alt som tynger meg her.

Jeg skuer imot himmelens herlige kyst.

hvor jeg alltid skal være ham nær.

10. september 1942.

Hansine Iversen.

Heim til Herren.

Lørdag 10. oktober førtes stovet av overkonduktør J. Pahle fra «Thornaklet» i Fredrikstad til sitt siste hvilested. Det var samlet en masse venner som fulgte ham til gravstedet. Forstander Thor Sørli fra Oslo talte ved båret.

Vi skal bringe en noe utførlig omtale seinere.

Nummer

Noe av er de tap også si d mulighete ke lettere kunne ha Det er på jorden ter. Når «Jeg forv bort fra ble meg s er det jo muligheten ner.

Men eva punkt et skap i Jes de spilte ter over hvile i Gu spilte i Gu lighet. La hvile sin v teren blir Sett et ko det står: mulige». ken mer d Gud begra en vår. D spirer en taknemlig ner, hellig faring, som tig til tjene Det er n atskillig av storie har de fram av var stedt ti høstens rikd «armodens forødt ung